ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **Občanské sdružení Pro Hanspaulku,** se sídlem Matějská 2370/2, Praha 6 – Dejvice, zastoupeného JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem AK Slavíkova 2568/23, Praha 2 – Vinohrady, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj,** se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2007, č. j. 24292/2007–83/O-1320/07, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2012, č. j. 11 A 273/2010 – 84,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2012, č. j. 11 A 273/2010 – 84 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

## Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu ve věci obnovy řízení o umístění stavby.

Soud při posouzení věci vycházel z následujícího skutkového stavu: Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 8. 11. 2005, č. j. MHMP/175192/2005/OST/No bylo změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 20. 6. 2005, č. j. výst. 518/P 3082/2 Dej/05/Kot, kterým se umisťuje stavba „Hanspaulka – Nové vily“ na pozemcích p. č. 3082/2, 3083/2, 4196 a 4231 k. ú. Dejvice, Praha 6. Změna spočívala v záměně dvou slov a upřesnění vymezení pozemků rodinných domů ve funkční ploše OC.

Dne 2. 11. 2006 podal žalobce žádost o obnovu řízení z důvodu uvedeného v § 100 odst. 1 písmeno a) správního řádu s tím, že důkazy, o které se opírala uvedená rozhodnutí, se ukázaly nepravdivými. Rozhodnutím ze dne 11. 5. 2007, č. j. S-MHMP 185970/2007/

OST/No Magistrát města Prahy žádost o obnovu řízení zamítl. K tomu uvedl, že dokumentace k územnímu řízení není neznámou skutečností ani důkazem, které by nemohl účastník v původním řízení uplatnit. Naopak, dokumentace k územnímu řízení byla s účastníky řízení projednána při ústním jednání a účastníci měli možnost uplatnit své námitky, případně podat odvolání, což ostatně žalobce i učinil. Soulad dokumentace ke stavebnímu řízení s podmínkami územního rozhodnutí se nepřezkoumává na základě žádosti o obnovu územního řízení, ale jeho posouzení je zcela v působnosti stavebního úřadu ve stavebním řízení. Pokud má žalobce za to, že podklady předložené ve stavebním řízení nesplňují podmínky územního rozhodnutí, má možnost uplatnit své námitky ve stavebním řízení Napadeným rozhodnutím ze dne 6. 12. 2007 pak žalovaný zamítl i odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž se ztotožnil s důvody, o něž bylo toto rozhodnutí opřeno. Dodal k tomu pouze, že případný nesoulad navrhované stavby s požadavky právních předpisů není důvodem k obnově řízení, ale nejvýše k řízení nezkumnému podle § 94 a násl. správního řádu. Lhůta k zahájení takového řízení však již uplynula.

Rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 20. 6. 2005 ve znění rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 8. 11. 2005 bylo následně nahrazeno rozhodnutím Úřadu městské části Praha 6 ze dne 10. 10. 2007, č. j. MCP6 060274/2007, sp. zn. SZ MCP6 098706/ 2006/OV/Kot, vydaném podle § 39 a § 41 odst. 1 starého stavebního zákona a § 4 vyhlášky č. 132/1998 Sb. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto podle § 92 správního řádu jako nepřípustné rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 31. 3. 2009, č. j. S-MHMP 163041/2009/OST/No.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že podmínky pro možnou obnovu řízení nejsou dány, neboť rozhodnutí správního orgánu, jež by mělo být zrušeno v důsledku vydání nového rozhodnutí v obnoveném řízení, již neexistuje. Rozhodnutí vydané v řízení podle § 41 starého stavebního zákona, jež toto původní rozhodnutí nahradilo, je přitom samostatně soudně přezkoumatelné. Napadené rozhodnutí proto považoval za zákonné. Soud zároveň nepřehlédl, že rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 31. 3. 2009, citované výše, bylo rovněž napadeno žalobou a věc je vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Ca 152/2009, pro posouzení projednávané věci však této skutečnosti zřejmě nepřikládal význam, neboť se k ní v rozsudku blíže nevyjádřil ani nepovažoval za nutné vyčkat výsledku tohoto řízení.

Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky a pro vady řízení před soudem, jež mohly mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Konkrétně stěžovatel namítal, že se soud neřídil závazným právním názorem obsaženým ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č. j. 3 As 17/2010 - 60 a nezabýval se meritem věci. Dále namítal, že neobstojí závěr soudu o neexistenci rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 20. 6. 2005 ve znění rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 8. 11. 2005, neboť rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 10. 10. 2007, jež mělo tato rozhodnutí nahradit, bylo zrušeno rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 30. 8. 2012, č. j. S-MHMP 163041/2009/OST/No na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2012 č. j. 6 Ca 152/2009 – 62.

Vzhledem k tomu, že rozhodnutí vydaná v územním řízení, jehož obnova se navrhuje, stále existují, není zde soudem uváděného důvodu pro zamítnutí předmětné

žaloby. Stěžovatel proto navrhl, aby byl rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je zčásti důvodná.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti nezpochybnil zcela skutková zjištění učiněná soudem, poukázal však na některé skutečnosti, které dle jeho názoru činí nesprávným jeho skutkový závěr. Nejvyšší správní soud proto vyšel ze skutkového stavu v rozsudku uvedeného, zohlednil však stěžovatelem uváděná rozhodnutí, především pak skutečnosti a závěry obsažené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 6.2012 č. j. 6 Ca 152/2009 - 62, jež považuje pro posouzení projednávané věci za rozhodující.

Jak bylo již uvedeno výše, citovaným rozsudkem bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 31. 3. 2009, kterým bylo zamítnuto podle § 92 správního řádu jako nepřípustné odvolání podané osobou, která se považovala za účastníka řízení, proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 10. 10. 2007. Odvolací správní orgán měl totiž za to, že odvolatel Ing. B. B. nebyl účastníkem řízení před správním orgánem prvního stupně, neboť předmětné pozemky, které sousedí s umísťovanou stavbou, nabyl do vlastnictví až po vydání tohoto rozhodnutí, konkrétně ke dni 4. 1. 2008, kdy již bylo řízení pravomocně skončeno. Soud se však s uvedeným právním názorem neztotožnil, a to z toho důvodu, že správní orgán prvního stupně nesprávně opomenul jako účastníka řízení právní předchůdkyni odvolatele společnost ING, a.s. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak nikdy nenabylo právní moci a odvolatel, jako právní nástupce opomenuté účastnice, byl oprávněn odvolání podat.

Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 30. 8. 2012 pak bylo rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 10. 10. 2007 zrušeno a věc vrácena k novému projednání s tím, že správní orgán je povinen v probíhajícím řízení podle § 41 starého stavebního zákona jednat i s vlastníky sousedních pozemků, včetně odvolatele.

K tomu je třeba dále uvést, že předchozím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č. j. 3 As 17/2010 - 60 byl Městský soud v Praze v projednávané věci zavázán právním názorem tak, že 1) rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2007 není nepřezkoumatelné a 2) v dalším řízení se musí zabývat meritem věci, tedy otázkou, zda argumentace žalobce dovozující nepravdivost dokumentace předložené v územním řízení může vést k závěru o splnění podmínek pro obnovu řízení.

Z hlediska výše uvedeného pak Nejvyšší správní soud posuzoval námitky uplatněné v kasační stížnosti. Stěžovatel namítal především nedodržení závazného právního názoru obsaženého ve zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, tedy vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Tomuto důvodu kasační stížnosti soud nepřisvědčil.

V obecné rovině byl Městský soud v Praze zavázán k tomu, aby (na rozdíl od svého předchozího rozsudku) meritorně posoudil zákonnost napadeného správního rozhodnutí. To Městský soud v Praze učinil. S ohledem na ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. byl pak tento soud zavázán i k tomu, aby přezkoumal napadené správní rozhodnutí v rozsahu zbývajících žalobních bodů. To Městský soud v Praze neučinil, neboť za podstatnější pro posouzení zákonnosti tohoto rozhodnutí považoval skutečnost, že rozhodnutí správního

orgánu vydaná v řízení, jež by mělo být obnoveno, byla již nahrazena jiným. Vypořádání žalobních námitek by proto na závěru o nemožnosti obnovit řízení o umístění stavby již nemohlo nic změnit. Městský soud v Praze se tak sice při svém postupu dostal do určité kolize s citovaným ustanovením s. ř. s., procesní předpis však pro řízení o žalobě výslovně neupravuje rozsah skutečností, k nimž soud přihlíží z úřední povinnosti (ty jsou dovozovány jen judikatorně, např. při aplikaci § 76 s. ř. s.), takže principiálně nelze takovýto postup při zvláštních skutkových či právních okolnostech ani vyloučit.

Nejvyšší správní soud je tak toho názoru, že Městský soud v Praze by zajisté nepochybil, pokud by se věcí zabýval pouze v rozsahu žalobního bodu B podané žaloby bez ohledu na jiné skutečnosti, napadenému rozsudku však zároveň nelze vytýkat nedodržení závazného právního názoru, neboť soudu nebylo zapovězeno, aby v novém rozhodnutí přihlédl i k jiným skutečnostem než uvedeným v žalobě, bude-li je považovat za rozhodné pro posouzení věci. Hlavní úkol, tj. učinit si úsudek o zákonnosti napadeného správního rozhodnutí, přitom soud splnil.

Stěžovatel dále namítal, že závěr Městského soudu v Praze o nemožnosti obnovy řízení v důsledku nahrazení původně vydaných rozhodnutí novým neobstojí, neboť toto nové rozhodnutí bylo již v mezidobí zrušeno. Dovozoval tak nesprávné posouzení právní otázky existence podmínek pro obnovu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávnost právě onoho meritorního posouzení věci, jež soud v novém rozsudku učinil. Této námitce Nejvyšší správní soud přisvědčil, byť částečně na základě poněkud odlišné argumentace než stěžovatelem uplatněné.

Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Pro posouzení oprávněnosti námitky stěžovatele je tak podstatné, zda s ohledem na skutkový a právní stav ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí, tj. ke dni 6. 12. 2007 obstojí názor Městského soudu v Praze, že rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 20. 6. 2005 ve znění rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 8. 11. 2005 o umístění stavby bylo nahrazeno novým rozhodnutím Úřadu městské části Praha 6 ze dne 10. 10. 2007, vydaným v řízení podle § 41 starého stavebního zákona.

Nejvyšší správní soud má za to, že tento názor je nesprávný. Jak vyplývá z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2012, č. j. 6 Ca 152/2009 - 62, rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 10. 10. 2007 nenabylo pro opomenutí účastníka (či účastníků) řízení nikdy právní moci a nemělo tudíž nikdy ani účinky, které mu napadený rozsudek přisoudil. V projednávané věci tak lze uzavřít, že k nahrazení výše uvedených rozhodnutí o umístění stavby novým rozhodnutím ke dni vydání napadeného správního rozhodnutí nedošlo, navíc je nutno připomenout, že toto rozhodnutí se ve svých důvodech o existenci rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 10. 10. 2007 ani neopírá. Z tohoto hlediska pak už není podstatné, že uvedené rozhodnutí bylo později rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 30. 8. 2012 dokonce i zrušeno, ba ani to, jaké rozhodnutí z uvedeného řízení nakonec vzejde. To vše jsou totiž skutková nova, k nimž při posuzování zákonnosti správního rozhodnutí již nelze přihlížet.

Z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc

vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je soud vázán právním názorem výše uvedeným, přezkoumá tedy nyní zákonnost napadeného správního rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek uvedených pod bodem B žaloby (ohledně nedůvodnosti bodu A žaloby je již vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č. j. 3 As 17/2010 - 60) a ve věci znovu rozhodne. Podle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. přitom rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. března 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda

senátu